

derude. Det tror vi faktisk godt de kan, for det har de jo stor erfaring med.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Nu har vi ikke tid til at gå helt i dybden med det her område. Det kan vi måske gøre ved en anden lejlighed. Men det forekommer mig, at kompetencefordelingen på det her område er alt andet end klar på nuværende tidspunkt.

Nu har der været stor diskussion om hele forløbet, og jeg kunne egentlig godt tænke mig at ændre tonen i debatten og så diskutere substansen lidt. Det, som jo var det helt klare budskab fra eksperterne under alle de drøftelser, vi havde, var: Jo kortere tid, vi gennemfører tingene på, jo dyrere bliver det.

Kl. 19.50

Vores største begrundelse for ikke at gå med i et vandmiljøplansforlig med regeringen var jo netop, at jeg synes, vi risikerer at skubbe en snebold foran os, fordi vi ved, at der kommer nogle skrappe krav i forbindelse med vandrammedirektivet, som så skal implementeres nu på meget kortere tid, men først om 5 år.

Der kunne jeg godt tænke mig at spørge ministeren, hvilke overvejelser man har gjort sig. Når nu staten kommer til at sidde for bordenden og skal bære det her igennem, så vil man jo altså skulle indfri nogle ret skrappe krav på meget kort tid. Er det netop ikke – kan man sige – i modstrid med alle de faglige råd, vi har fået, at bringe os i den situation? Det skal så ikke ske nu, men det skal jo ske om 5 år og på endnu kortere tid.

(Kort bemærkning).

Miljøministeren (Hans Christian Schmidt):

Det kan netop *ikke* bringe os i en anden situation, for ellers ville vi jo agere på baggrund af manglende viden. I dag er vi ude og kigge – det er amterne, der gør det – og lave en basisanalyse og finde ud af, hvordan det i grunden ser ud. Derefter indsender vi nogle forskellige udvalgte områder til Kommissionen, som den sammenstiller med sammenlignelige lande og finder ud af, hvordan det skal forstås, at områderne i Danmark har en god eller en høj eller en mellemstandard, eller hvilket udtryk det nu er, der kommer til at være.

Derefter får vi kravene for, hvordan vi skal leve op til det. Og på det tidspunkt er det selvfølgelig, at man kan gå ind og spørge, hvor det så er, man skal sætte ind, og der vil jeg gerne til-

føje her, at det bliver helt afgørende, at de her målsætninger bliver bindende, hvad de ikke er i dag. Så de, der gerne ser en ekstraordinær indsats for vandmiljøet, vil komme til at opleve, at når vandrammedirektivet bliver implementeret, så bliver det endnu bedre, end det er i dag, og det trænger vi også til, for mange af søerne skal have en forbedring.

Så ved vi også præcis, hvor vi skal sætte ind, og der vil jeg gerne sige til hr. Martin Lidegaard, at der tror jeg helt klart på, at vi kommer til at sætte ind på nogle områder, men jeg tror og håber på, at vi kommer til at sætte målrettet ind, så vi ikke kommer til at male med en bred pensel ud over alle områderne. Det synes jeg er meget vigtigt. Det er jeg enig med hr. Martin Lidegaard i, så det bliver en opgave, vi ser frem til.

Formanden:

Tak til miljø- og energiministeren. Så er det fødevareministeren.

Fødevareministeren (Mariann Fischer Boel):

Jeg vil også godt have lov til at knytte et par enkelte supplerende bemærkninger til miljøministerens indlæg om områder, som måske i større omfang vedrører Fødevareministeriet.

For det første vil jeg godt henvise til vores tidligere drøftelser omkring artikel 69, som vi havde mulighed for at drøfte i forbindelse med en forespørgselsdebat her i Folketingssalen. Jeg vil også godt lige knytte nogle ganske få bemærkninger til forslagene, der relaterer sig til økologiområdet, støtte til miljøvenlige jordbrugsforanstaltninger og så et område, som har haft særlig interesse, nemlig hele diskussionen omkring afgrænsningsarealer, som åbenbart har påkaldt sig stor opmærksomhed også i beslutningsforslaget.

Da vi vedtog landbrugsreformen i 2003, blev der skabt mulighed for, at man kunne etablere den såkaldte artikel 69-pulje, altså en pulje, hvor man reducerede den direkte støtte med op til 10 pct.

Som det fremgik af de drøftelser, vi tidligere har haft, så er den praktiske mulighed for at anvende denne her artikel 69 meget begrænset, så begrænset, at regeringen ikke har fundet det hensigtsmæssigt at gå ind i nogle overvejelser om, hvorvidt det overhovedet kunne komme i betragtning. Bl.a. er der den meget snævre anvendelsesmulighed for modellen, at pengene skal anvendes fuldstændig inden for samme sektor, som man holder dem tilbage fra. Det vil sige, at hvis man f.eks. ønsker at støtte en om-